

Hét gyermek s egy hadiözvegy!...Hogy kicsoda, tudakoltam,
 Én Istenem mennyit görnyed! Hős férje már pihen holtan;
 Bár fájdalma kétszeres: A teremtés remeke
 Gyönyört neki „hét” szerez. Hét szép árva gyermeke!

S egyik oly szép, mint a másik! Nekünk meg egy fia sincsen!
 S foguk soha el nem vásik! Hadd legyen egy az én kincsem!
 Nem árt nekik ugorka; Tejfel, mézzel nevelem...
 Pirosak, mint sziporka... E hintón ki jön velem?“

Egy talicska a hintójuk, És az árvák összefutnak;
 S bár mi, vagonlakók, ójjuk: Egy sem indul vele útnak;
 Vágtatnak rajt, kibuknak: Mind az anyját öleli,
 S fittyet hánynak bajuknak! Ki könnyezve feleli:

A vagonra föl-fölkúsznak, „Ha tán beteg lennék holnap,
 Majd fölkúsznak, majd lecsúsznak; S nagyságtok majd ránk gondolnak:
 Hánynak cigánykereket, Áldja meg azt az Isten,
 S anyjuk rájuk vereget. Aki kész, hogy segítsen!

De ni! Őket egy szép este De míg birom a két karom,
 Villámhintós úr kereste; Őket óvni én akarom;
 Itt a hintó!... Oly fényes! Megbántódni ne tessék!
 S jön anyjuk, a szegényes! Mind „apja” e hét csöppség!

A gépből nagy úrnő lép ki, Mind a hétben csak őt látom:
 Lány selymét a kilincs tépi; Néki adott szóm beváltom:
 S így szól: „Édes asszonyom! Míg csak le nem roskadok:
 Rég kísérem már nyomon. El egyet sem hagyhatok:
 Hétből egyet sem adok!“

S a nemes úr, nemes asszony
 Hintájába száll, hogy hajtson;
 Őt kis fiú, két kis lány
 Hajt utánuk talicskán.

Patyi István.

A testvérek.

Nem szaporítom a szót, nem mondom, hogy így, meg úgy,
 ez meg az, hanem mindjárt ott kezdem, hogy hol volt, hol nem
 volt, volt egyszer a világon két testvér.

Ez a két testvér távol a várostól, künn lakott egy vadvi-
 rágos mezőn, egy kis tanyán.

Földművesek voltak. Szántottak, vetettek, arattak. Öreg
 édesanyjuk főzött rájuk, viselte gondjukat.

Éltek, éldegéltek. Csendes munkában és imádságban telt

életük. De egyszer nagy szomorúság érte őket, édesanyjuk meghalt.

Bizony, nem volt többé, aki főzzön nekik, mosson rájuk, nem volt, aki foltot vessen ruhájukra, aki örömkben, bánatukban résztvegyen. Árván, szomorúan, éhesen, rongyosan tengődött ezentúl a két testvér.

Nem volt mást mit tenni: asszonyt kellett vinni a házhoz. A régi tanyaházza szemben hát egy másik kis házat is építettek. Most már mind a két testvérnek megvolt a maga külön kis otthona. Nemsokára aztán asszony is került mind a két házba.

A földön azonban nem osztozkodtak. Együtt művelték, együtt túrták. Csak a termésen osztoztak meg testvériesen.

Learatták, összegyűjtötték az Isten áldását. Azután összehordták a gabonakévéket két asztagba.

Nyugodalmas, csöndes nyári éjtszaka volt. A hold nyájasan süttött a letarolt mezőkre. Megvilágította a két kis házikót, a két asztagot s a mozdulatlan tornyos nyárfákat.

Az asszonyok már az igazak álmát aludták.

Csak a két testvér volt még ébren. Ott üldögélt mindenik a maga házacskája küszöbén s hallgatták a tücsök muzsikáját. Nem látták egymást. Belemerengtek a csöndes éjtszakába.

Egyszer az egyik testvér meghökkenve kapja fel a fejét. Vajjon mit láthatott?

Előbb a saját asztagját nézi, majd a bátyját s úgy véli, hogy a bátyja asztagja kisebb. Elszomorodott. Nyugtalanlás szálta meg szívét. Hogyan is történhetett, hogy megrövidült a bátyja?

Felállott. Odament a maga asztagjához. Levett két kévét. Karjára fűzte. Azután megindult, hogy azokat a bátyja asztagjához tegye.

Amint ment, egyszer csak beleütközött valakibe.

Meghökken. Hátralépett. A hold éppen akkor bújt ki a felhők közül, mintha ő is kíváncsi lett volna: ugyan ki járhat éjnek idején az asztagok körül?

S ím, kit lát maga előtt? Tulajdon bátyját! Ő is éppen két kévét cipelt a karjain, akáresak ő.

— Hát te mit mivelsz, testvér? — kérdezte az öregebbik.

— Meg akartam toldani az asztagodát, mert úgy látom, hogy az kisebb lett, mint az enyém.

— Dehogy lett. Én is éppen abban a járatban vagyok, hogy megtoldjam a tiedet, mert én meg úgy látom, a tied lett a kisebb.

Hallgattak egy darabig. Csak néztek egymásra. Egyszer csak elnedvesedett a szemük. Kihullott a két kéve a kezükből... Egymásnak nyújtották dolgos, kérges tenyerüket, megszorították egymás kezét...

Szalay László.